

решења и на њима утемељене уставносудске праксе која је уследила у вези са заштитом људских права и слобода, јасно је определио нову позицију уставног судства и у односу на судску власт. Наравно, да је заштита људских права била и остала примарна функција судске власти, као независне и самосталне, али се та власт у савременим европским земљама не може вршити без непосредне примене и тумачења устава (и конвенцијског права), у чему је улога уставних судова незаобилазна – они су ти који су овлашћени да чувајући и читајући устав коначно кажу „шта устав говори“ и „шта устав јесте“.

Устав је врховна норма правног система која обавезује све судије и трибунале који су дужни да тумаче и примењују законе и уредбе у складу са уставном препоруком и начелима, сходно тумачењу које они добијају у одлукама Уставног трибунала у било којој врсти поступака. У недостатку нормативних решења уставни судови се о томе изјашњавају у својим одлукама или у посебним ставовима. Немачки УС учинио је то још 1951. године, заузимајући становиште да су и образложења његових одлука обавезна. И УС Србије, у ситуацији тзв. пинг-понг одлука, у диспозитиву нове одлуке изричито, налаже ВКС да „поново одлучи, у складу са оценама Уставног суда изнетим у Одлуци“. Иначе у својој ранијој пракси Суд није говорио о правној „обавезности“ својих ставова (оцена), већ је спорадично у образложењима одлука наводио да је “разумно очекивати од надлежног суда да успостави правно стање које одговара правном схватању УС“.